Виступ Юлії Тимошенко на 66-му Національному молитовному сніданку

Публікуємо повний текст виступу лідера партії «Батьківщина»:

(Усі присутні встають)

Доброго дня.

Для мене велика честь, що я вже вдруге під час Молитовного сніданку маю слово. Дуже дякую за це.

Я хотіла би, щоб ми зараз поговорили про якість лідерства, про його відповідальність.

На мою думку, існує два типи лідерства: лідерство, яке домінує, яке самозвеличує, демонструє гординю та самовпевненість. Це перший тип.

Світ знає безліч лідерів із подібними властивостями. Серед них були більш-менш успішні за життя. Але після відходу від влади або коли вони покидали цей світ, про них забували, їх зневажали. А іноді ставалося щось значно трагічніше - вони дуже погано входили в історію своїх країн.

Серед групи таких лідерів було чимало авторитарних лідерів і навіть тиранів. Моя країна знає таких і ми досі розплачуємось за лідерство цих безвідповідальних людей. Україна двічі піднімалася на революцію для того, щоб позбавитись такого негативного лідерства.

Але існує і другий тип лідерства, абсолютно протилежний. Це відповідальне служіння людям, особистий духовний приклад, це самовіддана праця для людей і безмежна любов. Таке лідерство також існує.

Який з цих двох типів лідерства є сильнішим? Який може реально змінити світ? Змінювати якість життя людства?

Для цього давайте просто згадаємо Мати Терезу.

Вона не займалась фандрайзингами для своєї виборчої кампанії, не засмічувала ефір своїми рекламними роликами, не користувалася послугами PR-компаній, але її знали і любили в кожному куточку планети.

Чи може хтось з сучасних політичних діячів піднятися до рівня її незбагненної реальної влади в світі, влади любові? Піднятися до рівня її реального лідерства.

Саме від такого лідерства залежить благополуччя світу.

Я також хотіла би зараз сказати про ще одного лідера, якого більшість людей в цьому залі знає. Це Даг Коє. Він - один з лідерів-засновників і натхненників Молитовного сніданку.

Ми всі з Вами знаємо, що він сповідував принцип служіння людям через лідерство. Скільки б я не зустрічалась з Дагом, який відійшов у вічність минулого року, його незмінною першою фразою було: «Як я можу тобі допомогти?»

Спочатку я не дуже розуміла цього, адже була вихована в комуністичній реальності. І коли мені казали «Як тобі допомогти?», я завжди сприймала це з подвійним змістом. Коли в певних органах колишнього Радянського Союзу пропонували допомогу, це означало, що

ось-ось буде прохання, від якого неможливо відмовитись. Або ж доведеться дорого заплатити. Саме тому я із настороженням це зустрічала.

Але коли Даг Коє казав «Чим тобі допомогти?», він абсолютно точно нічого не вимагав натомість. Не слідувало жодного прохання чи пропозиції. Це робилося тільки для того, щоб дати людині шанс і надію. Навпаки, від його запитань йшла сила, яка надихала, піднімала, змушувала аналізувати себе, а не інших.

Даг Коє часто казав: «Ісус плюс ніщо дорівнює все».

(Оплески)

Ось мій головний секрет. Тепер я маю одного вчителя, з яким мене познайомили мої близькі друзі – Даг Коє, Даг Берлі, Грейс Нельсон, Джим Слеттері, який приїжджав до в'язниці і відкривав двері, щоб протягнути мені руку та допомогти вийти.

Ці люди відкрили мені, хто є справжній вчитель у житті.

І дійсно: усе моє життя говорить про те, що вчитель, якого я відкрила, надзвичайний. Він має безмежну силу та владу. Він знає нас не такими, якими ми хочемо здаватися, а такими, якими ми є насправді. Він контролює кожного лідера та знає всі думки і помисли. До того ж він дає кожному право вибору: обрати свій особливий шлях і можливість творити.

Ім'я цього вчителя – Ісус. Він надзвичайний вчитель, найкращий лідер за весь історичний період людства.

(Оплески)

Тільки справжній лідер міг сказати:

«Прийдіть до Мене всі страждущі та обтяжені – і Я вас заспокою! Візьміть на себе Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я тихий і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам. Адже Моє ярмо любе, і Мій тягар легкий». (Мт 11, 28-30).

Так може сказати тільки справжній, великий лідер людства.

Лідер не той, кому служать. Служать немічним і хворим. Лідер не той, хто вимагає поваги до себе і заставляє тремтіти у своїй присутності. Лідер той, хто може взяти на себе людський біль і тягар тих, хто потребує допомоги, хто знедолений, хто розчарувався в людях і в собі самому.

Це новий зразок лідерства, який і досі, на жаль, для багатьох, зокрема для політиків, є незбагненим і нереальним.

Сьогоднішній світ стоїть перед надзвичайно великими загрозами: ревізія світової стабільності, загроза нового глобального протистояння, порушення міжнародних правил і норм, військова агресія проти дружніх сусідніх держав. А страшніше за все – це цинізм і підступність, лицемірство і корупція, ось далеко не весь перелік викликів і загроз, перед якими стоїть сьогодні людство. І моя країна відчула всю підступність і жорстокість агресії. Ми проливаємо кров, захищаючи свою землю, молоді люди, ще зовсім діти, змушені взяти зброю в руки, і замість навчання в університеті вони ідуть і кладуть своє молоде життя для того, щоб протистояти чужим брудним агресивним амбіціям.

Так не може бути при справжньому лідерстві.

Я хотіла би зараз згадати один випадок, який стався зі мною, коли я приїхала в шпиталь, щоб провідати молодих хлопців, які добровольцями пішли на фронт. Я зайшла в реанімаційну палату, де лежав зовсім молодий хлопчик – 18 років. Він попав під обстріл у мирній колись Україні. Йому відірвало руку. І коли я підійшла до нього, він сказав, що там загинули два його близьких друга з їхнього села. А він залишився живим. Я запитала, чим я можу йому допомогти, дитині, яка лишилася двух близьких друзів і практично залишилась без рук?

«У мене до вас є прохання, допоможіть якомога швидше отримати протези на руки. Я хочу повернутися на фронт і боронити свою землю за всіх тих, хто не може прийти разом зі мною», - сказав він. Ця історія стала відомою в Україні. І багато молодих людей для того, щоб підтримати цю мужню людину, пішли на фронт за ним, щоб бути поряд.

Я хочу вам сказати, що це також приклад лідерства. Цей молодий хлопець попри свої страждання, показав, де сьогодні найважливіше бути всім дітям України.

Хочу сказати, що кожен на своєму місці може бути лідером, якщо він демонструє служіння, жертовність, любов і відданість цінностям.

Я хочу зараз подякувати всьому демократичному світу, який став поруч із нами в цій боротьбі. І я вірю, що ми зможемо повернути в Україну мир, і ми зможемо стати на ноги і бути сильною, незалежною нацією і вільним народом. І я хочу запевнити, що авторитаризм, агресивність, ненависть, війна – така якість лідерства не має майбутнього. Лідери, які сповідують такі архаїчні залишки минулого підуть у небуття самі, разом із війною, ненавистю, разом з усім поганим, що вони сьогодні пропонують світу. Я думаю, що це трапиться швидко.

На зміну таким лідерам повинні прийти ті, хто знає, що таке любов, повага до ближнього. Ті, хто знає значення лідерства через бажання служити, а не панувати і не наживатись на бідності своїх народів.

Ісус дає нам приклад такого лідерства. Голгофа та терновий вінок – це не прояв безсилля та поразки, це прояв надзвичайної любові, жертовності, заклик до примирення.

Це перемога сили добра.

Я хочу, щоб в народів світу і в моєї рідної України було саме таке лідерство. Я хочу, щоб лідери всіх країн так само дбали про свої народи, як Ісус дбав про нас.

Перемогли не воїни, що розп’яли Христа. Тоді ці воїни здавалися сильними та непереможними, як деякі лідери сьогодні. Хто сьогодні пам’ятає їхні імена? А ім’я Ісуса є найбільш впливовим і найбільш значним. Він переможець. Свідченням того є наше зібрання сьогодні.

Ось це приклад справжнього лідерства, шанс для виживання людства.

Не якісь спеціальні програми врятують життя на планеті і всю цивілізацію. А тільки любов і бажання служити один одному.

Особисто я вірю, що за цим майбутнє.

Дякую за увагу.

(Усі присутні встають та аплодують)